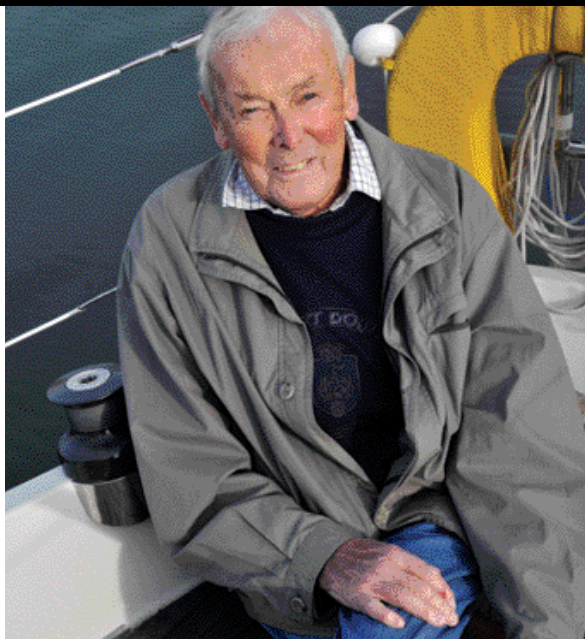

20 | Han har sejlet gennem livet

Af Anette Løkken Sørensen

Foto Marianne Andersen

Som treårig blev Villy Nielsen sat i en pram. Siden har han elsket livet på vandet og har opholdt sig på en sejlbåd, så snart muligheden var der. Den nu 90-årige nordjyde er i dag æresmedlem af Gjøl Sejlklub, som han var med til at starte, og kan nyde udsigten til sin båd fra huset ved Limfjorden.

– **Min mor** kunne ikke lide det. Min far syntes, det var godt.

Villy Marius Nielsen smiler ved tanken om, dengang han som 12-årig fik sin første båd og sejlede over Limfjorden mellem Aalborg og Nørresundby. På det tidspunkt var han allerede en erfaren sejler, for når Villys far tog ud for at fiske sild i

fjorden, tog han sin treårige søn med i prammen.

– Jo, vi spiste mange sild i mit barndomshjem, siger Villy med smil i stemmen.

I dag er han bosat nordenfjords, i den gamle fiskerby Gjøl, og kan se Limfjorden fra den modsatte side. Det var ønsket om at udforske, som dengang i begyndelsen af 1930'erne fik

90-årige Villy Nielsen i sin Blue Dane 32, som han indtil for et år siden hver sommer sejlede de nordiske farvande tynde i. Efter at være kommet til skade med armene har han i år holdt sig til Limfjorden.

ham ud at sejle alene på fjorden.

– Jeg synes efterhånden, at jeg gerne ville se lidt mere af fjorden, end det jeg så, når jeg fiskede med min far, siger Villy.

Han havde en kammerat, hvis far var snedker. Han byggede en fladbundet pram til drengene, men den blev hurtigt for langsom til Villy. I stedet købte han som 14-årig en jolle af nogle finske søfolk, som lå i havn i Aalborg.

– Det tog jo lang tid at sejle fra Finland til Aalborg dengang, så de byggede joller på skibet undervejs og solgte dem, når de kom frem. De kostede 300 kroner, men man måtte jo ikke købe for mere end 100 kroner i udenlandsk valuta dengang. Jeg ville så gerne have båden, så det endte med, at jeg fik den for 100 kroner og gav dem 200 under hånden.

Villy griner. Han fik det, som han ville og kunne sejle lidt længere ud i verden. I de mange år, der er gået siden den handel, har han ejet mange både og sejlet på mange have. Alligevel står den første sejlbåd, som han købte, stadig helt tydeligt i erindringen. Det var en 7-meter R-båd, en rigtig sejlbåd.

– Den var bygget i 1919, og jeg købte den under krigen af Hypotekforeningens direktør i Aalborg. Jeg havde skam sparet op til den, fortæller Villy.

Ikke uden stolthed tilføjer han, at han i den periode havde Aalborgs flotteste båd.

Den bar navnet »Pioner«, og Villy sejlede til København i den, da han efter krigen flyttede til hovedstaden for at uddanne sig til telegrafist.

– Jeg boede også i den i sommerhalvåret, og det var fint, for der er jo ståhøjde nede i den.

Udlængsel

I 1948 rejste Villy til Grønland med sin kone og datter for at arbejde som telegrafbestyrer under Grønlandsstyrelsen. Selv om han i den forbindelse havde sin gang på mange skibe, så savnede han at stå på et sejlskib og brugte enhver lejlighed til at sætte sejl, når han var på ferie. Ferierne var lange, for efter to et halvt års tjeneste havde han fri i et halvt år. På den måde fik han en gang sparet næsten et års ferie sammen, som i 1956 blev brugt på at sejle ned gennem Europa.

Sammen med sin kone og børn på syv og ni år sejlede

de via Kieler Kanalen og Cuxhaven ud i Den engelske Kanal. Videre ned langs Holland og Belgien, hvorefter de fulgte Seinen ind til Paris. Derfra gik turen ned til Marseilles på Rhonen, som var en udfordring.

– Strømmen var stærk, og der var store fald i vandet dengang. Det er jo ændret i dag med kraftværker og opdæmninger, men dengang var det ikke almindeligt at sejle på Rhonen, siger Villy, der på den måde sejlede næsten 2.000 kilometer gennem Frankrig ved motorkraft.

– Vi måtte jo tage masten af, fordi vi skulle under så mange broer, så der var ikke andet at gøre. Den lå oven på båden hele vejen ned.

I Marseilles blev masten rejst igen, og familien Nielsen sejlede ud på Middelhavet. Ikke en sejlads, der imponerede Villy.

– Det var da dejligt varmt, men solen skinnede jo hele tiden, og der var ingen luft. Så er det ikke så sjovt at have en sejlbåd.

Undervejs gik tiden blandt andet med at undervise børnene.

– De kedede sig ikke, for de var jo med til det hele. Lige fra opvasken til at sætte sejl. Min søn sejler da endnu, men det er som professionel, for han sejler på grønlandsskibene.

Selv om Villy Nielsen

selv kalder familiens turbåd for en ret flot båd, så kom den lidt til kort ved den franske Riviera:

– Vi lå i Cannes i et stykke tid. Der lå nogle meget store både og vi fandt ud af, at de fleste tilhørte rigmænd fra hele Europa. De havde kaptajner om bord, som passede bådene, og så kom de selv engang imellem og holdt lidt ferie. Resten af tiden blev bådene lejet ud.

Skibsmægleren i Cannes opfordrede Villy til at gøre det samme – blive i Cannes og sejle rundt med rig-

mænd, der havde brug for at komme lidt væk med deres elskerinder.

– Det kan du tjene meget mere på end ved at være på Grønland, sagde han til mig, men det var nu ikke lige noget for mig, siger Villy med et smil.

Gjøl

I midten af halvfjerdserne forlod Villy og hans kone Aase Grønland og slog sig ned i Gjøl. Villy og en ven startede en sejlkлуб op.

– Det er nok derfor, jeg er blevet æresmedlem, siger Villy, der i dag har sin Blue Dane 32 liggende i havnen 300 meter fra hjemmet.

Fra stuen kan parret nyde udsigten til Limfjorden og båden, som de har brugt flittigt i de 21 år, de har haft den.

– Vi har sejlet meget på de nordiske have. Det kan jeg bedst lide, siger Villy, hvis yngste datter og svigersøn har været med på mange ture.

Hver sommer har Aase og Villy Nielsen sejlet Danmark rundt, indtil sidste år hvor Villy slog sine arme og ikke længere har den styrke, han havde før.

Nu sejler han mest på fjorden. Der hvor det hele begyndte. For 87 år siden.

Villy Niensens tidligere stolthed 7-meter R-båden »Pioner« fra 1919, som han boede i, da han gik på telegrafistskole i København.

